

чашата съ чай и . . . колебанието му трая само една секунда. . . . Той скочи отъ стола си и като изгледа съ най-голъмо презрѣние баща си, изрева :

— Какво?! Какъ ти смѣешъ да ми водишъ въ кабинета таенва. . . .

— Христо! . . . чедо! . . . истръгна отъ гърдитѣ си дѣдо Петко.

— Изведи го! крѣсна докторътъ съ растрѣнеренъ гласъ и като грабна отъ масата една шена пари, подаде ги грубо на гавазина, и му изрѣмжа съ стиснати зѣби: на, дай му тѣзи пари, па да се махне отъ тука, чу ли?

— Слушамъ, ваше високоблагородие!

И негово високоблагородие Христофоръ Петровичъ Бѣлковскій затръшна ядосано вратата.

Пази Боже слѣпо да прогледа!

Алеко Константиновъ.